

عنوان مقاله:

مطالعه شاخصه های اثرگذار بر ارتقاء حس تعلق پذیری در فضاهای فرهنگی و راهکارهای طراحی آن با رویکرد احیای فرهنگ ایرانی

محل انتشار:

دومین همایش ملی معماری و شهرسازی سقز (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

معصومه وحدانی نسب - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بیرجند

فرید فروزانفر - دکترای معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بیرجند

خلاصه مقاله:

متأسفانه عدم کارایی کافی مراکز فرهنگی موجود در کشور، باعث گردیده تا رغبت و اشتیاق مردم به حضور و فعالیت ر این نوع فضاها و مجموعه ها کمتر از حد مطلوب باشد. در حال حاضر، یکی از کاستی های فضاهای معماری، عدم قابلیت ایجاد پیوند مابین فضا و مخاطبان فضا است. موضوعی که از آن با عبارت حس تعلق یاد می شود. حس تعلق به مکان رابطه ای مستحکم مابین مخاطب و فضای معماری است. پیوندی احساسی که مخاطبان، آن مکان را به عنوان قرارگاهی برای رجوع مجدد و مکرر به آن ارزشمند بدانند. در حقیقت حس تعلق به مکان شاخصی است که از طریق آن می توان میزان متمایز بودن آن مکان را با توجه به نوع برخورد و میزان استفاده مخاطبان نسبت به مکانی دیگر سنجید. مسلم است که این تمایزات حاصل جمعی از عوامل شامل محیط کالبدی و معماری، محیط اجتماعی، نوع فعالیت ها، سطح فرهنگ، تاریخ، ابعاد شخصی و روان شناسانه می باشد. شناخت و ادراک فرد از یک مکان از شروط اولیه برای ایجاد حس تعلق به مکان می باشد. از این روخوانایی و وضوح فضا، آرامش، ایمنی و امنیت محیط، رضایتمندی و آسایش افراد از جمله عوامل ادراکی هستند که افراد براساس شایستگی ها و انگیزش های خود تجربه می کنند. در این راستا، توجه به بستر جامعه، به خصوص بستر فرهنگی آن، امری حایز اهمیت است. در تحقیق حاضر ابتدا به بررسی ادبیات موضوع و مرور مبانی نظری مرتبط با ارتقاء حس تعلق پرداخته و پس از استخراج اصول و معیارهای مرتبط با تقویت حس تعلق به مکان و تحلیل آن ها، برخی از راهبردها و راهکارهای عملی طراحی جهت نیل به ارتقاء حس تعلق به مکان در راستای احیای فرهنگ ایرانی پیشنهاد شده است.

کلمات کلیدی:

حس تعلق به مکان، عوامل ادراکی، راهبردهای طراحی، احیای فرهنگ ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/615010>

